# การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน: กรณีศึกษานิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ

# Error Analysis of Chinese Complements: A Case Study of Third-Year Chinese Major Students at Thaksin University

หลี่ เส้าฮุย[1] และ สุธาสินี พรมแดน[2*]

Li Shaohui[1] and Suthasini Phromdaen[2*]

**Received:** 25 November 2024 **Revised:** 19 February 2025 **Accepted:** 3 March 2025

## บทคัดย่อ

การวิจัยนี้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนของนิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภท ลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน และเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมสำหรับผู้เรียนชาวไทย ข้อมูลที่สำรวจมาจากการบ้านในรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 ปีการศึกษา 2565 โดยใช้วิธีการพรรณนาวิเคราะห์ หาค่าความถี่ และค่าเฉลี่ยร้อยละ ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม 7 ประเภท โดยประเภทของบทเสริมที่มีค่าเฉลี่ยผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพ อาการ/กริยา (情态补语) รองลงมาคือบทเสริม บุพบทวลี (介词短语补语) บทเสริมบอกผล (结果补语) บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语) บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语) บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语) และบทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语) ตามลำดับ ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมมี 5 ลักษณะ โดยลักษณะข้อผิดพลาดที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือการเรียงคำในประโยคผิด (错序) รองลงมาคือการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) การเขียนคำตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) และการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) ตามลำดับ สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ได้แก่ ผลกระทบจากการถ่ายโอนภาษาในเชิงลบ การแสดงออกที่ไม่ชัดเจน ความแตกต่างทางวัฒนธรรม การขาดความรู้สึกทางด้านภาษา และการขาดการฝึกฝนในทักษะการเขียน แนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย ดังเช่น การสร้างความรู้สึกที่ดีต่อภาษาเป้าหมาย การให้ความสำคัญกับการฝึกฝน การสอนไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย การใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย และการคัดเลือกแบบเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน เป็นต้น

**คำสำคัญ:** ข้อผิดพลาด, บทเสริมภาษาจีน, ประเภทและลักษณะ, สาเหตุ

[1] อาจารย์ประจำ, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

[2] อาจารย์ประจำ, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

[1] Lecturer,Facultyof Humanities and Social Sciences, Thaksin University

[2] Lecturer,Facultyof Humanities and Social Sciences, Thaksin University

* Corresponding author: psuthasini@tsu.ac.th

## Abstract

This research analyzes errors in the use of Chinese complements made by third-year students in the Chinese program at the Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University. The study aims to examine the types, characteristics, and causes of these errors and to propose teaching approaches for Thai learners. The data were collected from homework assignments in the Chinese Writing II course during the 2022 academic year. The data were analyzed using descriptive analysis, including frequency and percentage. The findings revealed seven types of errors in the use of Chinese complements. The most frequent errors occurred in complements of state or manner, followed by prepositional phrase complements, result complements, quantity complements, degree complements, directional complements, and potential complements, respectively. Five characteristics of errors were identified. The most common error was incorrect word order, followed by substitution, omission, addition, and blending of components. The causes of these errors include negative language transfer, unclear expression, cultural differences, lack of linguistic intuition, and insufficient practice in writing. Suggestions for improving the teaching of Chinese complements for Thai learners include fostering a positive attitude toward the target language, emphasizing practice, teaching grammar in the target language, using diverse teaching methods, and selecting appropriate teaching materials.

**Keywords:** Errors, Chinese Complements, Types and Characteristics, Causes

## บทนำ

คนไทยให้ความสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก หนึ่งในภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องและมีผู้เรียนเป็นจำนวนมากนั่นคือภาษาจีน เห็นได้จากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในประเทศไทยได้เปิดการเรียนการสอนภาษาจีนในหลายระดับและมีความแพร่หลายมากขึ้น เห็นได้ว่าภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งภาษาที่ผู้เรียนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

การเรียนภาษาต่างประเทศผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ทักษะ 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องพัฒนาเพื่อที่จะสื่อสารได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยพบว่าหนึ่งในทักษะที่เป็นอุปสรรคอย่างมากของการเรียนภาษาต่างประเทศคือทักษะการเขียน การเขียนเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนในการถ่ายทอดเรื่องราว และจำเป็นต้องหมั่นฝึกฝนอยู่สม่ำเสมอ การเขียนมีความซับซ้อนกว่าการสื่อสารทักษะด้านอื่น ๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาเป้าหมายผู้เรียนย่อมเกิดข้อผิดพลาดในการถ่ายโอนภาษาได้ง่ายส่งผลให้การเรียนภาษาต่างประเทศเกิดข้อผิดพลาดในรูปแบบ ต่าง ๆ ได้ Ellis (1994) กล่าวถึงการถ่ายโอนทางภาษาว่าเป็นตัวกำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียน หากรูปแบบของภาษาเป้าหมายมีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิด

การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายได้ง่ายมากขึ้น แต่ถ้าหากภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อน การเรียนภาษาเป้าหมายจะมีความยากและสามารถเกิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ได้มากขึ้น สุธินี สุขตระกูล (2526) กล่าวถึงการแทนที่ทางภาษา (Transfer) คือการที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งจนเกิดความชำนาญ แต่การใช้ภาษาส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ สามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ การแทนที่ภาษาในแง่บวก (Positive Transfer Facilitation) คือ การที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ได้จากภาษาที่หนึ่งไปต่อยอดและช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และการแทนที่ภาษาในแง่ลบ (Negative Transfer Facilitation) คือ การที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้จากภาษาที่หนึ่งไปทำให้เกิดความสับสนในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

แม้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาในตระกูลจีนทิเบต ทั้งสองภาษามีลักษณะบางอย่างที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน ภาษาจีนและภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด (Isolating Languages) และเป็นภาษารูปแบบ SVO (ประธาน กริยา กรรม) แต่มีความแตกต่างในเรื่องไวยากรณ์ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาจีนให้กับผู้เรียนชาวไทยมักพบข้อผิดพลาดในทักษะการเขียนอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะการเรียงประโยคในภาษาจีน ผู้เรียนต้องเรียงประโยคให้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ดังนั้นผู้เรียนต้องเข้าใจและรู้หลักการใช้องค์ประกอบของประโยค เช่น ประธาน - ภาคแสดง กริยา - กรรม บทขยายนาม บทขยายกริยา บทเสริม คำหลัก เป็นต้น ผู้เรียนภาษาเป้าหมายย่อมได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ส่งผลให้การเรียงประโยคในภาษาจีนเกิดข้อผิดพลาดในการเรียงประโยคได้ง่าย จากการสังเกตการเรียนการสอนภาษาจีนพบว่า ผู้เรียนมักจะเลือกใช้องค์ประกอบของประโยคที่เป็นใจความหลักในการเรียงประโยค เช่น ประธาน+ กริยา+กรรม เท่านั้น โดยผู้เรียนมักจะขาดหรือหลีกเลี่ยงการเขียนส่วนขยายต่อจากภาคแสดง เช่น บทเสริม และบทขยายกรรม เป็นต้น ซึ่งถ้าหากผู้เรียนมีการเพิ่มเติมหรือขยายต่อจากภาคแสดงจะทำให้ประโยคมีความชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาการใช้บทเสริมภาษาจีน (补语) ของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งบทเสริมทำหน้าที่เป็นส่วนขยายต่อจากภาคแสดงเพื่อให้ประโยคมีความชัดเจนและสมบูรณ์ Huang and Liao (2011) อธิบายหน้าที่และประเภทของบทเสริม โดยบทเสริมมักใช้คำกริยามาทำหน้าที่อธิบายผลลัพธ์ ระดับ บอกสภาพ อาการ/กริยา ทิศทาง ปริมาณและเวลา สถานที่ และความเป็นไปได้ของการกระทำหรือพฤติกรรม สามารถสรุปประเภทของบทเสริมไว้ 7 ประเภท ปัจจุบันพบว่าการศึกษาการใช้บทเสริมของผู้เรียนชาวไทยยังมีข้อมูลไม่มากนัก จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนเพื่อให้ทราบถึงประเภท ลักษณะ และสาเหตุ รวมถึงเสนอแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและใช้บทเสริมภาษาจีนได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

## วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนในประเด็นต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาประเภท ลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน

2. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย

## วิธีการศึกษา

**1. กลุ่มเป้าหมาย**

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาคือ นิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ในปีการศึกษา 2/2565 จำนวน 85 คน โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

**2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย**

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือการบ้านในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 จำนวนการบ้านมีทั้งหมด 3 ครั้ง รวมทั้งหมด 255 ชิ้นงาน รายละเอียดของหัวข้อการเขียนคือ “บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห(合艾空海水上市场游记)” “ครั้งแรกที่...(第一次……)” และ”ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม(游戏的利弊)” โดยเลือกหัวข้อจากง่ายไปยากตามลำดับ

**3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล**

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้บทเสริมภาษาจีน และเก็บรวบรวมข้อมูลจากการบ้านของนิสิตจำนวน 85 คน เพื่อศึกษาประเภท ลักษณะและสาเหตุข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน การบ้านมีจำนวน 3 ครั้ง รวมทั้งหมด 255 ชิ้นงาน จากข้อมูลที่ได้รับมีข้อมูลที่ตรงตามเงื่อนไขทั้งหมด 248 ชิ้นงาน และมีการบ้านอีก 7 ชิ้นงานที่ไม่ได้เขียนตามเงื่อนไข เนื่องจากชิ้นงานที่ส่งไม่ตรงกับหัวข้อที่ระบุไว้ ผลจากการรวบรวมข้อมูลพบว่ามีประโยคที่ใช้บทเสริมจำนวน 783 ประโยคและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ประเภท สาเหตุและลักษณะของข้อผิดพลาด พร้อมทั้งสรุปผลและอภิปรายผล

**4. การวิเคราะห์ข้อมูล**

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน โดยใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ถึงประเภทและลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริม หาค่าความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละ พร้อมทั้งเสนอแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต่อไป

## ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

**1. ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนในแต่ละประเภท**

จากการรวบรวมข้อมูลพบว่ามีประโยคที่ใช้บทเสริมภาษาจีนจำนวน 783 ประโยค ประเภทของบทเสริมที่มีค่าเฉลี่ยผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพ อาการ/กริยา (情态补语) คิดเป็นร้อยละ 14.61 รองลงมาคือบทเสริมบุพบทวลี (介词短语补语) คิดเป็นร้อยละ 13.21 บทเสริมบอกผล (结果补语) คิดเป็นร้อยละ 13.11 บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语) คิดเป็นร้อยละ 11.58 บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语) คิดเป็นร้อยละ 11.43 บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语) คิดเป็นร้อยละ 10.82 และบทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语) คิดเป็นร้อยละ 9.38 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 1)

**ตารางที่ 1** ค่าความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนในแต่ละประเภท

| ประเภทบทเสริม 补语类型 | บทเสริมบอกสภาพอาการ/กริยา 情态补语 | บทเสริมบุพบทวลี 介词短语补语 | บทเสริมบอกผล 结果补语 | บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน 数量补语 | บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น 程度补语 | บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว 趋向补语 | บทเสริมบอกความเป็นไปได้ 可能补语 | รวม |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริมทั้งหมด | 89 | 106 | 61 | 95 | 105 | 231 | 96 | 783 |
| จำนวนประโยคที่มีข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม | 13 | 14 | 8 | 11 | 12 | 25 | 9 | 92 |
| ร้อยละข้อผิดพลาดในบทเสริม | 14.61 | 13.21 | 13.11 | 11.58 | 11.43 | 10.82 | 9.38 | 11.75 |

**2. ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม**

2.1 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกผล (结果补语)

บทเสริมบอกผลเป็นบทเสริมที่ใช้เพื่อแสดงผลของคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ที่อยู่ข้างหน้า โดยบทเสริมนี้อาจเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ก็ได้ ลักษณะโครงสร้างบทเสริมบอกผล คือ คำกริยา + บทเสริมบอกผล + บทกรรม

ประโยคที่ 1 *吃晚饭完了。

ควรเขียนเป็น吃<完>晚饭了。 (กินข้าวเย็นเสร็จแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 1 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า “完” (เสร็จ/เรียบร้อย) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกผลการกระทำ ควรแก้ไขโดยย้ายบทเสริมคำว่า “完” (เสร็จ/เรียบร้อย) ไว้หลังคำกริยา “吃” (กิน) และอยู่หน้าบทกรรม “晚饭” (ข้าวเย็น) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเรียงคำในประโยคผิด (错序)

ประโยคที่ 2 *花两个小时做了。

ควรเขียนเป็น 花两个小时做<完>了。 (ใช้เวลาสองชั่วโมงทำเสร็จแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 2 พบว่าผู้เรียนไม่ได้ใช้คำว่า “完” (เสร็จ/เรียบร้อย) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกผลการกระทำ ควรแก้ไขโดยเพิ่มบทเสริมดังกล่าววางไว้หลังคำกริยา “做” (ทำ) และหน้าคำว่า “了” (แล้ว) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเขียนคำตกหล่น (遗漏)

2.2 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语)

บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นเป็นบทเสริมที่ใช้เสริมความหมายของคำคุณศัพท์หรือคำกริยาเพื่อให้มีความเข้มข้นหรือน้ำหนักในการแสดงความหมายของประโยค ลักษณะ

โครงสร้างบทเสริมบอกระดับความเข้มข้นคือ คำคุณศัพท์/คำกริยา + บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นน้อย/มาก

ประโยคที่ 3 *店老板的汉语好有点儿。

ควรเขียนเป็นจีน店老板的汉语好 <一点>。 (ภาษาจีนของเจ้าของร้านค่อนข้างดี)

จากตัวอย่างประโยคที่ 3 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า “有点儿” (ค่อนข้าง) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น และในคำว่า “有点儿” (ค่อนข้าง) มีคำกริยาคำว่า “有” (มี) ไม่ควรใช้กับบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น ควรแก้ไขโดยการเปลี่ยนบทเสริม “有点儿” (ค่อนข้าง) เป็น “一点” (นิดหน่อย) วางไว้หลังคำคุณศัพท์คำว่า “好” (ดี) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการใช้คำศัพท์อื่นมาแทนที่ (误代)

ประโยคที่ 4 *我们有点儿饿，也很累死了。

ควรเขียนเป็นจีน我们有点儿饿，也累<死>了。 (พวกเราค่อนข้างหิวและก็เหนื่อยจะตายแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 4 พบว่าผู้เรียนใช้ 2 วลีร่วมกันคือ “很累” (เหนื่อยมาก) และวลี “累死” (เหนื่อยจะตาย) ประโยคนี้มีส่วนเสริมบอกระดับคำว่า “死” (ตาย) แล้ว ดังนั้นด้านหน้าของคำคุณศัพท์จึงไม่ต้องใส่คำวิเศษณ์บอกระดับคำว่า “很” (มาก) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅)

ประโยคที่ 5 *这次旅游我心里快乐了。

ควรเขียนเป็นจีน这次旅游我心里快乐<极>了。 (การเที่ยวครั้งนี้ทำให้ใจฉันรู้สึกมีความสุขมาก)

จากตัวอย่างประโยคที่ 5 พบว่าผู้เรียนไม่ได้ใช้คำว่า “极” (มาก) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น ประโยคนี้ควรแก้ไขโดยเพิ่มบทเสริมคำว่า “极” (มาก) วางไว้หลังคำคุณศัพท์ “快乐” (ความสุข) และตามด้วยคำว่า “了” (แล้ว) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเขียนคำตกหล่น (遗漏)

2.3 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อาการ/กริยา (情态补语)

บทเสริมบอกสภาพ อาการ/กริยา ใช้เพื่อบอกสภาพการกระทำหรือผลลัพธ์ของการกระทำ การเรียงลำดับบทเสริมบอกสภาพในกรณีที่ประโยคมีบทกรรมจำเป็นต้องซ้ำคำกริยาหลังบทกรรมอีกครั้งก่อนวางบทเสริมบอกสภาพ ลักษณะโครงสร้างบทเสริมบอกระดับบอกสภาพอาการ/กริยาคือ คำกริยา + บทกรรม + คำกริยา + “得” (de) + บทเสริมบอกสภาพ

ประโยคที่ 6 *我们吃很多。

ควรเขียนเป็นจีน我们吃得<很多>。 (พวกเรากินเยอะมาก)

จากตัวอย่างประโยคที่ 6 พบว่าผู้เรียนไม่ได้ใช้คำช่วย “得” (de) ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวช่วยในบทเสริมบอกสภาพ ควรแก้ไขโดยใช้ตัวช่วย “得” (de) วางไว้หน้าบทเสริม ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเขียนคำตกหล่น (遗漏)

2.4 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语)

บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหวเป็นบทเสริมที่ใช้เพื่อบอกทิศทางของการกระทำ โดยมักจะวางหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์เพื่อใช้บอกทิศทางของการกระทำ และมีรูปแบบการวางที่แตกต่างกันไปตามคำกริยาบอกทิศทาง ลักษณะโครงสร้างบทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหวคือ คำกริยา/คำคุณศัพท์ + บทเสริมบอกทิศทาง + บทกรรม

ประโยคที่ 7 *很多人来在这里。

ควรเขียนเป็น很多人来<到>这里。 (มีคนจำนวนมากมาที่นี่)

จากตัวอย่างประโยคที่ 7 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า “在” (ที่) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว คำว่า “来” (มา) และคำว่า “在” (ที่) ในประโยคภาษาจีนไม่สามารถลำดับคำเรียงกันเช่นนี้ได้ เนื่องจากคำว่า “在” แสดงถึงการหยุดนิ่ง ประโยคนี้ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนจากคำว่า “在” (ที่) เป็นคำว่า “到” (ถึง) ที่แสดงความหมายว่ามาถึง วางไว้หลังคำกริยา “来” (มา) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการใช้คำศัพท์อื่นมาแทนที่ (误代)

ประโยคที่ 8 *我们坐车去到水上市场了。

ควรเขียนเป็น我们坐车<到>水上市场了。 (พวกเรานั่งรถ ถึงตลาดน้ำแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 8 พบว่าผู้เรียนใช้วลี “坐车” (นั่งรถ) แสดงถึงการกระทำ และใช้คำว่า “去” (ไป) และคำว่า “到” (ถึง) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหวที่เรียงติดกัน ลักษณะเช่นนี้จะทำให้ความหมายมีความซับซ้อน หากพิจารณาความหมายแล้ว คำว่า “去” แปลว่าไป ส่วนคำว่า “到” แสดงถึงจุดหมายปลายทาง ดังนั้นควรเลือกใช้คำว่า “到” ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加)

ประโยคที่ 9 *早上八点我们就坐大学的校车。

ควรเขียนเป็น早上八点我们就坐<上>了大学的校车。 (แปดโมงเช้าพวกเราขึ้นรถมหาวิทยาลัยแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 9 พบว่าผู้เรียนไม่ได้ใช้คำว่า “上” (ขึ้น) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว หากพิจารณาบริบทของประโยคพบว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว เพราะมีคำวิเศษณ์ “就” (ก็) ดังนั้นประโยคนี้ควรเพิ่มบทเสริมคำว่า “上” (ขึ้น) วางไว้หลังคำกริยา “坐” (นั่ง) และเพิ่มคำว่า “了” (แล้ว) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเขียนคำตกหล่น (遗漏)

2.5 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语)

บทเสริมบอกจำนวนมีความหมายแสดงจำนวนของกริยาโดยสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ บทเสริมที่แสดงจำนวนครั้งของการกระทำ (动量补语) และบทเสริมที่แสดงเวลา (时量补语) ลักษณะโครงสร้างบทเสริมบอกปริมาณ/จำนวนคือคำกริยา + บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน

ประโยคที่ 10 *我去曼谷过了第一次。

ควรเขียนเป็น我去过曼谷〈一次〉了。 (ฉันเคยไปกรุงเทพหนึ่งครั้ง)

จากตัวอย่างประโยคที่ 10 พบว่าผู้เรียนใช้วลี “去过” (เคยไปแล้ว) และวลี “第一次” (ครั้งที่หนึ่ง) มาเขียนผสมปนเปกันทำให้เกิดความสับสนในความหมายของประโยคได้ ดังนั้นควรใช้วลี “一次” (หนึ่งครั้ง) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกจำนวนครั้ง โดยแก้ไขเอาคำว่า “去” (ไป) กับคำว่า “过” (เคย...แล้ว) สองคำนี้ไว้ด้วยกันและตัดคำว่า “第” (ลำดับที่) ออกลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅)

2.6 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบุพบทวลี (介词短语补语)

บทเสริมบุพบทวลี คือ บทเสริมบอกเวลาหรือสถานที่ที่เป็นที่เกิดเหตุการณ์บ่อย

ครั้ง รวมถึงสถานที่สิ้นสุดการกระทำ ลักษณะโครงสร้างบทเสริมบุพบทวลีคือ คำกริยา + บทเสริมบุพบทวลี

ประโยคที่ 11 *我读书在南方大学。

ควรเขียนเป็น我就读<于南方大学>。 (ฉันเรียนที่มหาวิทยาลัยทักษิณ)

จากตัวอย่างประโยคที่ 11 พบว่าผู้เรียนใช้วลี “在南方大学” (ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบุพบทวลี ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนบทเสริมคำว่า “在” (อยู่/ที่) เป็นคำว่า “于” (ที่) และวางไว้หลังคำกริยาคำว่า “读” (เรียน) ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代)

2.7 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语)

บทเสริมบอกความเป็นไปได้ คือ บทเสริมที่ทำหน้าที่บอกความเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้ของการกระทำ มักจะวางหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ เพื่อใช้บอกความเป็นไปได้ของการกระทำหรือไม่ ลักษณะโครงสร้างบทเสริมบอกความเป็นไปได้คือคำกริยา + บทเสริมความเป็นไปได้

ประโยคที่ 12 *这个东西吃不行。

ควรเขียนเป็น这个东西吃<不得>。 (ของอันนี้กินไม่ได้)

จากตัวอย่างประโยคที่ 12 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า “行” (ได้) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกความเป็นไปได้ ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนบทเสริมคำว่า “行” (ได้) เป็นคำว่า “得” (ได้) วางไว้หลังคำว่า “不” (ไม่) แสดงความเป็นไปไม่ได้ของการกระทำ ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代)

ประโยคที่ 13 *那天我吃了不完。

ควรเขียนเป็น那天我吃不<完>。 (วันนั้นฉันกินไม่หมด)

จากตัวอย่างประโยคที่ 13 พบว่าผู้เรียนใช้วลี “吃了” (กินแล้ว) และวลี “不完” (ไม่หมด) มาเขียนผสมปนเปกัน ซึ่งเป็นสองวลีที่ไม่ควรนำมารวมกัน และยังทำให้ความหมายของประโยคเกิดความสับสนได้ ดังนั้นควรแก้ไขโดยตัดคำว่า “了” (แล้ว) ออก เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ที่สามารถเกิดขึ้นได้หรือไม่ ลักษณะข้อผิดพลาดนี้เป็นการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) นอกจากข้อผิดพลาดทั้ง 7 ประเภทดังข้างต้นแล้ว ยังพบข้อผิดพลาดเล็กน้อยอีก 2 ประเภท แบบแรกคือบทเสริมอยู่ในโครงสร้างซับซ้อน โดยบทเสริมเป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อน และแบบที่สองคือการใช้บทเสริมที่ไม่สามารถแสดงความหมายของบทเสริมได้ โดยใช้บทเสริมผิดวิธี ตัวอย่างเช่น การใช้คำหรือวลีทำหน้าที่เป็นบทเสริม แต่เมื่อนำมาใช้ในบริบทนั้น ๆ กลับไม่สามารถแสดงความหมายของการเสริมข้อมูลได้ ผลลัพธ์คือบทเสริมไม่ได้ทำหน้าที่เสริมแต่กลายเป็นคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างหลัก

ประโยคที่ 14 *这样做能让家人幸福。

ควรเขียนเป็น这样做能让家人<更幸福>。 (ทำแบบนี้สามารถทำให้ครอบครัวยิ่งมีความสุข)

จากตัวอย่างประโยคที่ 14 พบว่าผู้เรียนใช้บทเสริมอยู่ในโครงสร้างที่ซับซ้อน กล่าวคือ ชั้นที่ 1 คือ “这样做” + “能让家人更幸福” ทำหน้าที่เป็นบทประธาน + ภาคแสดง ชั้นที่ 2 คือ “能让” + “家人” + “更幸福” ทำหน้าที่เป็นกริยา + บทกรรม + บทเสริม แต่ในส่วนของบทเสริมตามหลักไวยากรณ์สามารถละคำว่า “更” (ยิ่งขึ้น) ได้ แต่จะทำให้ความหมาย

ถูกเข้าใจว่า “ไม่ทำแบบนี้ไม่มีความสุข” แต่ในบริบทนี้สื่อความหมายว่า “ทำแบบนี้” ทำให้ระดับความสุขของครอบครัวเพิ่มขึ้น จะต้องเพิ่มคำว่า “更” (ยิ่งขึ้น) วางไว้หน้าคำคุณศัพท์คำว่า “幸福” (ความสุข) เพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนขึ้น และความหมายถูกต้องตามบริบท การใช้บทเสริมที่อยู่ในโครงสร้างซับซ้อนอาจเกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย

ประโยคที่ 15 *我认为对日常生活有影响<很大>。

ควรเขียนเป็น我认为对日常生活有很大的影响。 (ฉันคิดว่ามีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันมาก)

จากตัวอย่างประโยคที่ 15 พบว่าผู้เรียนใช้วลี “很大” (มาก) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น ประโยคนี้เป็นประโยคที่ไม่ควรใช้บทเสริมแสดงความหมาย ควรแก้ไขโดยย้ายวลี “很大” (มาก) วางไว้หลังคำว่า “有” (มี) และเพิ่มคำช่วย “的” (de) วางไว้หลังวลี “很大” (มาก) ซึ่งวลี “很大” (มาก) ทำหน้าที่เป็นบทขยายกรรม จากประโยคตัวอย่างผู้เรียนต้องการใช้วลี “很大” (มาก) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น แต่ไม่สามารถทำได้ ลักษณะเช่นนี้เป็นการใช้บทเสริมที่ไม่สามารถแสดงความหมายของบทเสริมได้ ประโยคที่ถูกต้องจะเป็นโครงสร้างบทขยายกรรม + บทกรรม (定中)

จากผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนสอดคล้องกับ Lu (1994) ที่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีน จากการรวบรวมตัวอย่างข้อผิดพลาดจำนวน 192 ตัวอย่าง สามารถแบ่งประเภทตามลักษณะของข้อผิดพลาดเป็น 4 ประเภท ได้แก่

(1) การเรียงคำในประโยคผิด (错序) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับหรือการวางองค์ประกอบต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จีน ดังตัวอย่างที่ 1

(2) การใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับบริบท การเลือกใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน แต่มีวิธีการใช้หรือความหมายที่แตกต่างกัน ดังตัวอย่างที่ 3, 7, 11 และ 12

(3) การเขียนคำตกหล่น (遗漏) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นคำหรือส่วนประกอบของประโยค ดังตัวอย่างที่ 2, 5, 6 และ 9

(4) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มเติมคำ ซึ่งเกิดขึ้นจากการใช้คำมากเกินไป ดังตัวอย่างที่ 8

นอกจากข้อผิดพลาดที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าผู้เรียนมีรูปแบบการเขียนคำหรือวลีที่ผสมปนเปกับโครงสร้างอื่น และข้อผิดพลาดอื่น ๆ อีกเล็กน้อย จากข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) เป็นการเขียนประโยคที่มีส่วนประกอบหลายอย่างมาผสมกัน จึงทำให้การอ่านหรือการเข้าใจข้อความนั้นเกิดข้อผิดพลาดหรืออาจเข้าใจผิดเพราะความสับสนที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบที่ผสมกัน ดังตัวอย่างที่ 4, 10 และ 13

จากผลการศึกษาสามารถวิเคราะห์ถึงลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ โดยลักษณะข้อผิดพลาดที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือการเรียงคำในประโยคผิด (错序) รองลงมาคือการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) การเขียนคำตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) และการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 2)

**ตารางที่ 2** ตารางการวิเคราะห์ค่าร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดด้านบทเสริม

| ลักษณะข้อผิดพลาด | บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห | ครั้งแรกที่... | ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม | รวมประโยคผิดพลาดทั้งหมด | คิดเป็นร้อยละ |
|---|---|---|---|---|---|
| การเรียงคำในประโยคผิด (错序) | 9 | 11 | 6 | 26 | 28.26 |
| การใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) | 7 | 8 | 8 | 23 | 25.00 |
| การเขียนคำตกหล่น (遗漏) | 6 | 8 | 7 | 21 | 22.83 |
| การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) | 5 | 7 | 3 | 15 | 16.30 |
| การเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) | 1 | 2 | 2 | 5 | 5.43 |
| อื่นๆ | 0 | 1 | 1 | 2 | 2.17 |
| **รวม** | **28** | **37** | **27** | **92** | **100.00** |

## อภิปรายและสรุปผล

1. ประเภทและลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม

จากการรวบรวมการบ้านของนิสิตพบว่ามีประโยคที่ใช้บทเสริมภาษาจีนจำนวน 783 ประโยค ผลการศึกษาพบว่าประเภทของบทเสริมที่มีค่าเฉลี่ยผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพ อาการ/กริยา (情态补语) คิดเป็นร้อยละ 14.61 รองลงมาคือบทเสริมบุพบทวลี (介词短语补语) คิดเป็นร้อยละ 13.21 บทเสริมบอกผล (结果补语) คิดเป็นร้อยละ 13.11 บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语) คิดเป็นร้อยละ 11.58 บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语) คิดเป็นร้อยละ 11.43 บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语) คิดเป็นร้อยละ 10.82 และบทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语) คิดเป็นร้อยละ 9.38 ตามลำดับ

จากผลการศึกษาสามารถวิเคราะห์ถึงลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ โดยลักษณะข้อผิดพลาดที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือการเรียงคำในประโยคผิด (错序) รองลงมาคือการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) การเขียนคำตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) และการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) ตามลำดับ

2. สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมภาษาจีน

2.1 ผลกระทบจากการถ่ายโอนภาษาในเชิงลบ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการศึกษาภาษาที่มุ่งเน้นการระบุสาเหตุและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียน Corder (1981) ได้รวบรวมขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเริ่มจากการ

เลือกวัตถุประสงค์ หาข้อผิดพลาดจากตัวอย่าง อธิบายและจัดประเภทข้อผิดพลาดตามโครงสร้างไวยากรณ์ สำรวจเหตุผลทางจิตวิทยาที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด และประเมินความถี่ของข้อผิดพลาด จากผลการศึกษาพบว่าการเรียนรู้ภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศอาจมีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดข้อผิดพลาด และปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือการถ่ายโอนทางภาษา การถ่ายโอนภาษาเป็นรูปแบบหนึ่งที่ผู้เรียนนำเอากฎเกณฑ์ของภาษาแม่มาใช้กับการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การถ่ายโอนในเชิงบวก (正迁移) และการถ่ายโอนในเชิงลบ (负迁移) กล่าวคือ ขณะที่ผู้เรียนเรียนภาษาที่สองจะได้รับอิทธิพลในเชิงบวกจากภาษาแม่ ซึ่งเป็นส่วนสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากภาษาใหม่ได้ง่ายขึ้น กระบวนการนี้เรียกว่า “การถ่ายโอนในเชิงบวกที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่” แต่ในขณะเดียวกันผู้เรียนเรียนภาษาที่สองได้รับอิทธิพลในเชิงลบจากภาษาแม่ โดยการนำแผนภาพของภาษาแม่มาใช้ในภาษาที่สองย่อมทำให้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์หรือเกิดการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม การถ่ายโอนในเชิงลบมีสองแบบ ได้แก่ 1) การถ่ายโอนในเชิงลบจากภาษาแม่ จากลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมภาษาจีนทำให้เกิดลักษณะการใช้ที่ผิดพลาดต่าง ๆ เช่น การเขียนคำตกหล่น (遗漏) บทเสริมบางประเภทในภาษาไทยไม่มี หรือบางคำที่ใช้ในบทเสริมของภาษาไทยไม่จำเป็นต้องมี เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาจีนจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดเช่นนี้ ในทางกลับกันบทเสริมบางประเภทในภาษาจีนไม่มีแต่ในภาษาไทยจำเป็นต้องมี อาจเกิดข้อผิดพลาดในการเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) คำศัพท์ที่มีความหมายหลายความหมายในภาษาจีนและภาษาไทยอาจไม่สอดคล้องตามความเข้าใจของผู้เรียนจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่ใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) การเรียงลำดับประโยคของภาษาจีนและภาษาไทยที่แตกต่างกันอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียงคำในประโยคผิด (错序) และประโยคที่มีความซับซ้อนในภาษาจีนอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) ได้ และ 2) การถ่ายโอนในเชิงลบจากภาษาเป้าหมาย กระบวนการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียนชาวไทย การสับสนในหลักไวยากรณ์ภาษาเป้าหมายสามารถส่งผลกระทบต่อผู้เรียนในเชิงลบ ความรู้ในการใช้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียนยังไม่มากพอ อาจส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) หรือข้อผิดพลาดที่ใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) ได้

จากผลการศึกษานี้พบว่าความซับซ้อนของโครงสร้างบทเสริมในภาษาจีน และความแตกต่างเชิงโครงสร้างระหว่างภาษาจีนกับภาษาแม่เป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาด ผู้วิจัยพบว่าการถ่ายโอนทางลบจากภาษาแม่เป็นสาเหตุหลักของข้อผิดพลาด ดังตัวอย่างที่ 6 *我们吃很多。 วลี “很多” ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกสภาพ อาการ/กริยา ผู้เรียนชาวไทยมักจะละคำช่วย “得” ในประโยค นอกจากนี้ ความแตกต่างทางวัฒนธรรมยังส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจหน้าที่เชิงอารมณ์ของบทเสริมได้ไม่ดีนัก ซึ่งยิ่งทำให้เกิดข้อผิดพลาดมากขึ้น สอดคล้องกับ Zhang (1994) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาในการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ ซึ่งภาษาคือกิจกรรมทางสังคมที่มีความแตกต่างด้านทัศนคติและวัฒนธรรม

นอกจากสาเหตุที่สอดคล้องตามแนวคิดการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) แล้ว ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาจีนกับผู้เรียนชาวไทยยังพบสาเหตุต่าง ๆ ที่พบจากการเรียนการสอน ซึ่งสาเหตุเหล่านี้มักทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายอยู่บ่อยครั้ง เช่น

1) การแสดงออกที่ไม่ชัดเจน เนื่องจากไวยากรณ์และวิธีการแสดงออกในภาษาจีนและ

ภาษาไทยต่างกัน บางครั้งผู้เรียนอาจใช้วิธีการแสดงออกและวิธีการเขียนรูปแบบภาษาไทยมาใช้ในการเขียนรูปแบบภาษาจีน ลักษณะเช่นนี้จะทำให้เนื้อหาขาดความชัดเจนได้

2) ความแตกต่างทางวัฒนธรรม บางครั้งผู้เรียนอาจใช้คำพูด สำนวน และวิธีการแสดงออกที่แตกต่างจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความถูกต้องและความเรียบร้อยของเนื้อหา

3) การขาดความรู้สึกทางด้านภาษา เนื่องจากผู้เรียนอาจไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกทางด้านภาษาจึงทำให้การแสดงออกในการเขียนอาจมีความกระด้างและไม่เป็นธรรมชาติ

4) การขาดการฝึกฝนในทักษะการเขียน

3. แนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การใช้บทเสริมในภาษาจีนและภาษาไทยมีความแตกต่างและเหมือนกัน ดังนั้นผู้สอนภาษาจีนควรมีแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทยที่ต้องมีกลยุทธ์ที่เหมาะสมดังเช่น

3.1 การสร้างความรู้สึกที่ดีต่อภาษาเป้าหมาย

การสร้างความรู้สึกที่ดีต่อภาษาเป้าหมายสามารถกระตุ้นความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของผู้เรียน สามารถลดผลกระทบจากการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่และภาษาเป้าหมายได้ และหลีกเลี่ยงการนำรูปแบบและวิธีการคิดของภาษาแม่มาเขียนในภาษาเป้าหมาย

3.2 การให้ความสำคัญกับการฝึกฝน

ผู้สอนควรเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาจีนและเพิ่มความยากของเนื้อหาในการเขียนให้มากขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งการฝึกฝนหลาย ๆ ครั้ง จะช่วยลดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของผู้เรียนได้

3.3 การสอนไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย

การสอนไวยากรณ์ควรเป็นระบบที่เริ่มจากง่ายไปยาก และควรหลีกเลี่ยงการเขียนประโยคที่ซับซ้อนเกินไป เนื่องจากประโยคที่ซับซ้อนอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการเขียนและอาจจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย ทั้งนี้การเริ่มเรียนไวยากรณ์จากง่ายไปยากเป็นการเพิ่มความมั่นใจในการเขียนของผู้เรียนอีกด้วย ในการสอนเรื่องวิธีการใช้บทเสริมจะต้องสอนโดยอย่างละเอียด ไม่ควรเปรียบเทียบการใช้บทเสริมหลายรูปแบบในเวลาเดียวกัน เนื่องจากผู้เรียนอาจเกิดความสับสนได้

3.4 การใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย

การใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น วิธีการเขียนแบบควบคุม วิธีการเขียนแบบอิสระ และกลยุทธ์การสอนทักษะการเขียน รวมถึงการสอนด้วยสื่อมัลติมีเดียซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยกระตุ้นความสนใจและความกระตือรือร้นของผู้เรียนได้

3.5 การคัดเลือกแบบเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน

การคัดเลือกแบบเรียนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก แบบเรียนทั่วไปมักจะเป็นแบบเรียนที่ปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมตามแต่ละประเทศ สำหรับผู้เรียนชาวไทยจำเป็นต้องพิจารณาแบบเรียนหลายรูปแบบ และปรับให้เข้ากับผู้เรียนชาวไทย

## ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้พบว่าประเภทของบทเสริมที่เกิดข้อผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพอาการ/กริยา ผู้สนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับบทเสริมภาษาจีนสามารถศึกษาเพิ่มเติมในข้อผิดพลาดประเภทดังกล่าวในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะ สาเหตุ รวมทั้งแนวการจัดการเรียนการสอนบทเสริมบอกสภาพอาการ/กริยา

เพื่อลดจำนวนข้อผิดพลาดในประเภทดังกล่าวและเป็นประโยชน์ให้กับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

## กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน : กรณีศึกษานิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ สามารถดำเนินการจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์และสนับสนุนเป็นอย่างดียิ่งจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่จัดสรรทุนวิจัยรายได้ประจำปีงบประมาณ 2566 เพื่อส่งเสริมบุคลากรให้สร้างสรรค์ผลงานวิจัยและนวัตกรรม

ขอขอบคุณผู้ร่วมวิจัย เพื่อนร่วมงานและผู้ให้ข้อมูลที่อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยฉบับนี้คงเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้ที่สนใจในการศึกษาต่อไป

## เอกสารอ้างอิง

สุธินี สุขตระกูล. (2526). *วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Corder, S. P. (1981). *Error analysis and interlanguage*. Oxford University Press.

Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford University Press.

Huang, B., & Liao, X. (2011). *Modern Chinese* (5th ed.). Higher Education Press.

Lu, J. J. (1994). Analysis of grammar errors in Chinese learning by foreigners. *Language Teaching and Research*, *1*, 49–64.

Zhang, Z. (1994). Several issues in teaching Chinese as a foreign language. *Chinese Language Learning*, *4*, 2–3.